

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงชาวไทย ในสถานบันเทียงานพัฒนพงศ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจกลวิธีการเรียนรู้ วิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงดังกล่าวตามประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน ตลอดจนศึกษาว่าลักษณะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีความสอดคล้องกับภาษาที่คิดตามแนวคิดของบิกเกอร์ตัน (Bickerton, 1981), โรเมน (Romaine, 1994) และทอดด์ (Todd, 1984) หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ได้แก่พนักงานหญิงในสถานบันเทียงานพัฒนพงศ์ ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ได้จากการบันทึกเสียงการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในสถานบันเทียงานพัฒนพงศ์แต่ละคนทำงานอยู่ โดยผู้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นชาวอเมริกันทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเป็นภาษาอังกฤษ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐานทั้งในภาพรวมและแยกตามกลุ่มประสบการณ์ สถิติที่ใช้ได้แก่ค่าร้อยละ ค่า f-test และ t-test

จากการสอบถามข้อมูลเบื้องต้นพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้ง 30 คนมีอายุโดยเฉลี่ย 25.5 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเคยมีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนมาบ้าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านการสัมผัสกับภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานโดยการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากที่สุด ส่วนวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 วิธี ได้แก่ การจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ การสอบถามพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทีย และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติม และการศึกษด้วยตนเองจากคู่มือวิชาภาษาอังกฤษและค้นหาคำศัพท์ที่ต้องการทราบจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ วิธีการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างใช้มากที่สุดมี 2 วิธี ได้แก่ การจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และการสอบถามจากพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทีย และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรง

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังประเมินระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของตนแตกต่างกันออกไป โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานปานกลางและน้อยส่วนใหญ่เห็นว่าตนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในระดับดี และกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาอังกฤษของตนอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนการวิเคราะห์ลักษณะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐานทั้งสิ้น 9 ประการ ดังต่อไปนี้

8.1.1 การซ้ำคำหรือวลี ได้แก่ การซ้ำคำเพื่อแสดงการเน้นย้ำ และการตอบคำถามโดยการซ้ำกริยาลีที่ปรากฏในประโยคคำถามแบบให้ตอบรับหรือปฏิเสธ

8.1.2 การใช้ศัพท์ ได้แก่ การใช้ศัพท์แตกต่างจากมาตรฐาน และการใช้คำหลายหน้าที่

8.1.3 การใช้คำนาม ได้แก่ การไม่ปรากฏคำนำหน้านามและการไม่แสดงพจน์ของคำนาม

8.1.4 การใช้คำสรรพนาม ได้แก่ การใช้บุรุษสรรพนามแตกต่างจากมาตรฐาน การไม่ใช้ประพันธสรรพนามเชื่อมอนุประโยค และการซ้ำนามวลีด้วยบุรุษสรรพนาม

8.1.5 การใช้คำกริยา ได้แก่ การไม่ผันกริยาตามประธาน การไม่ใช้สัมพันธกริยาหรือใช้สัมพันธกริยาแตกต่างจากภาษามาตรฐาน การใช้รูปกริยาเรียง การไม่ใช้กริยาช่วยหรือใช้กริยาช่วยแตกต่างจากภาษามาตรฐาน การใช้สกรรมกริยาโดยไม่มีกรรมหรือส่วนเติมเต็มมารับ การแสดงรูปอนาคต การแสดงรูปอดีต การแสดงรูปกำลังกระทำ และการแสดงรูปปฏิเสธ

8.1.6 การใช้คำคุณศัพท์และกริยวิเศษณ์เพื่อแสดงรูปเปรียบเทียบ

8.1.7 การใช้คำสันธาน

8.1.8 การใช้คำบุพบท

8.1.9 การใช้ประโยค ได้แก่ การใช้คำหรือวลีแสดงคำถาม การไม่สลับตำแหน่งของประธานกับกริยาและการใช้กริยาช่วย การไม่ปรากฏประธานของประโยค การไม่ปรากฏภาคแสดงของประโยค และการใช้ประโยคความเดียว

ผลการวิเคราะห์ลักษณะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานแสดงให้เห็นว่าพนักงานในสถานบันเทิงย่านพัฒน์พงศ์ที่มีประสบการณ์ในการทำงานไม่เท่ากันมีความแตกต่างในการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติรวมทั้งสิ้น 9 ประการ ได้แก่ การไม่ใช้คำนำหน้านาม การแสดงรูปปฏิเสธโดยใช้ no หรือ not การไม่ปรากฏประธานของประโยค การไม่ใช้สัมพันธกริยาหรือใช้สัมพันธกริยาไม่เป็นไปตามภาษาอังกฤษ

มาตรฐาน การใช้ประโยคความเดียว การไม่ใช้คำสันธานเชื่อมประโยค การใช้รูปกริยาเรียง การไม่ปรากฏกริยาช่วยหรือใช้กริยาช่วยไม่ถูกต้อง และการใช้คำคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์แสดงรูปเปรียบเทียบ โดยการใช้ภาษาที่แตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง (ยกเว้นในด้านการแสดงรูปเปรียบเทียบ) มีรูปแบบที่ตายตัวและเป็นระบบ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่าจะสามารถใช้ภาษาได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยกว่า

ผลการเปรียบเทียบลักษณะภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างกับสากลลักษณะของภาษาพิดจินพบว่าภาษาอังกฤษที่พูดโดยกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะที่สอดคล้องกับสากลลักษณะของภาษาพิดจินที่มีพื้นฐานมาจากภาษาอังกฤษทั้งสิ้น 8 ประการ ได้แก่ การซ้ำคำหรือวลี การใช้คำศัพท์ การไม่ปรากฏคำนำหน้านาม การไม่ผันกริยาตามกาลและพจน์ของประธาน การใช้คำกริยา การใช้คำสรรพนาม การใช้คำบุพบท และการใช้ประโยค

8.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

8.2.1 กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมือนกันอยู่ 2 ประการ ได้แก่ การจดจำการสนทนาระหว่างพนักงานอื่นๆกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และการสอบถามจากพนักงานอื่นๆ ผู้จัดการสถานบันเทิง และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยตรงซึ่งแตกต่างไปจากการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียน (อินทรา นาเมืองรักษ์, 2542) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 วิธีนี้กลุ่มตัวอย่างสามารถทำได้โดยสะดวกในขณะที่กำลังทำงาน ในขณะที่การเรียนรู้ในลักษณะอื่นๆ เช่น การเรียนพิเศษเพิ่มเติมนั้นจะต้องทำนอกเวลางาน ทำให้อาจสรุปได้ว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจะเกิดเมื่อสถานการณ์บังคับให้ต้องเรียนรู้และจดจำเป็นส่วนใหญ่ โดยไม่มีการเรียนรู้เพิ่มเติมทั้งจากสถาบันสอนภาษาหรือการศึกษาด้วยตนเอง นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 (คือจำนวน 15 คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน) ยังมีความเห็นว่าภาษาอังกฤษของตนอยู่ในระดับที่ดีแล้ว (ดูตารางที่ 4.4) ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นไปตามมาตรฐานเท่าที่ควร

8.2.2 จากการศึกษาในด้านประสบการณ์การทำงานกับการประเมินตนเองในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากส่วนใหญ่ประเมินตนเองว่าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ในระดับปานกลาง ในขณะที่

กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อยและปานกลางส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาอังกฤษของตนอยู่ในระดับดี (ดูตารางที่ 4.4) การที่กลุ่มตัวอย่างประเมินตนเองเช่นนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากมีโอกาสสัมผัสกับภาษาเป้าหมายมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อย จึงทำให้พบปัญหาในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศมากกว่า จากเหตุผลดังกล่าว การประเมินตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์มากจึงเป็นไปตามสภาพความเป็นจริงกว่ากลุ่มประสบการณ์น้อย ซึ่งจะเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันของตนกับความสามารถในการใช้ภาษาในอดีตซึ่งยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เลย

8.2.3 ลักษณะของภาษาอังกฤษที่พูดโดยกลุ่มตัวอย่างมีความสอดคล้องกับภาษาหลายประเภทที่ได้มีการศึกษาไว้ อาทิ ภาษาซุปล่าๆ (broken language) ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศใช้ มีโครงสร้างภาษาที่แตกต่างจากภาษามาตรฐาน และมีการแทรกแซงจากภาษาแม่ ซึ่งลักษณะของภาษาดังกล่าวจะแตกต่างกันไปตามผู้พูดแต่ละคนที่มีระยะเวลาที่ได้สัมผัสกับภาษาเป้าหมายไม่เท่ากัน (Ferguson and DeBose, 1977, p.99-100) นอกจากนี้ การที่กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเองในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศยังอาจถือได้ว่าเป็นสถานการณ์เดียวกับการเกิด Bamboo English ซึ่งเป็นคำเรียกรวมภาษาพิดจินที่พัฒนาขึ้นในแถบประเทศญี่ปุ่น เกาหลี เวียดนาม และไทยในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง สงครามเกาหลี และสงครามเวียดนาม โดย Bamboo English นี้เป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างทหารชาวอเมริกันกับผู้คนในประเทศที่ทหารเหล่านี้เดินทางไปปฏิบัติภารกิจ (Todd, 1984, pp.73-74)

ภาษาอังกฤษที่พูดโดยกลุ่มตัวอย่างยังมีความสอดคล้องกับสากลลักษณะของภาษาพิดจินที่มีพื้นฐานมาจากภาษาอังกฤษ เช่น การไม่ปรากฏคำนำหน้านาม การไม่แสดงกาลของคำกริยา การไม่แสดงพจน์ของคำนาม และการแสดงรูปปฏิเสธ เป็นต้น (Bickerton, 1981, p.51-72, Todd, 1984, p.5-11, and Romaine, 1994, p.171-176) และเนื่องจากภาษาพิดจินเป็นผลมาจากการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ยังไม่สมบูรณ์ (Valdman, 1981, p.297) จึงอาจสันนิษฐานได้ว่าลักษณะที่สอดคล้องกับภาษาพิดจินเหล่านี้เป็นกระบวนการที่มีความเป็นสากลของภาษาระหว่างกลางของผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Schumann, 1978, p.114)

การใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะบางประการที่สอดคล้องกับภาษาอังกฤษของผู้ค้าแบบแผงลอยริมถนนสุขุมวิท (บุญเรือง ชื่นสุวิมล, 2538) และผู้ค้าแบบแผงลอยย่านถนนข้าวสาร (สุปัญญา ชมจินดา, 2538) เช่น การใช้คำนำหน้านาม การไม่แสดงพจน์ของคำนาม และการไม่แสดงกาลของกริยา นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างยังมีการใช้ภาษาอังกฤษอีกหลาย

ประการที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเอง เช่น การตอบคำถามแบบให้ตอบรับหรือปฏิเสธด้วยการซ้ำกริยาวลีที่ปรากฏในประโยคคำถาม การซ้ำนามวลีที่เป็นประธานของประโยคด้วยบุรุษสรรพนาม และการใช้รูปกริยาเรียง เป็นต้น การใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าวน่าจะเป็นผลมาจากการถ่ายโอนจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งการถ่ายโอนจากภาษาแม่นี้ปรากฏในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนที่พูดภาษาอื่นเป็นภาษาแม่ด้วย (Schumann, 1978, and Perdue, 1993) ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการที่กลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาอังกฤษไม่เป็นไปตามมาตรฐานนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายประการ ซึ่งส่วนหนึ่งน่าจะมาจากทั้งการเรียนรู้อังกฤษที่สองที่ไม่สมบูรณ์ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องผ่าน รวมทั้งการแทรกแซงจากภาษาแม่

8.2.4 ลักษณะภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานมากจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อย อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตประการหนึ่งได้แก่ในด้านการซ้ำคำเพื่อแสดงการเน้นย้ำ ซึ่งแม้ว่าการใช้ภาษาที่แตกต่างกันนั้นจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างในทุกกลุ่มประสบการณ์ใช้การซ้ำคำในการพูดภาษาอังกฤษจึงน่าจะเป็นไปได้ว่าการซ้ำคำของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเป็นถ้อยคำสำเร็จรูป (prefabricated pattern) คือการใช้ผู้เรียนภาษาที่สองจดจำรูปภาษาที่ไม่ถูกต้องไปใช้จนเกิดเป็นนิสัย (Klein, 1986, pp.77-78) หรืออาจเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทธรรมชาติใช้เพื่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ (บุญเรือง ชื่นสุวิมล, 2538, และ สุปัญญา ชมจินดา, 2538)

8.2.5 ในแง่ของระเบียบวิธีวิจัยนั้น การเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ไม่สามารถทำได้ในสถานการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างกำลังใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อพูดคุยกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในการทำงานจริงตามเหตุผลที่ได้กล่าวถึงไว้แล้วในบทที่ 3 จึงต้องนำข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างในสถานการณ์ที่ค่อนข้างเป็นทางการ ซึ่งแตกต่างจากการเก็บข้อมูลในการใช้ภาษาสนทนาเพื่อการค้าของผู้ค้าชาวไทย (บุญเรือง ชื่นสุวิมล, 2538, และ สุปัญญา ชมจินดา, 2538) ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงในสถานบันเทิงย่านพัฒนาพงศ์ที่ผู้วิจัยได้นำเสนอในงานวิจัยนี้เป็นภาษาที่ใช้ในการสัมภาษณ์เท่านั้น การสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานและชีวิตประจำวันของกลุ่มตัวอย่างจึงอาจมีลักษณะอื่นๆที่นอกเหนือไปจากนี้ ดังนั้น

หากมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในสถานการณ์การสื่อสารจริง ก็น่าจะทำให้ทราบลักษณะภาษาของกลุ่มตัวอย่างมากขึ้น (8.3.1)

8.3 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากงานวิจัยนี้ยังมีข้อจำกัดบางประการ เช่น ในด้านกลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่นำมาศึกษา เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาในเรื่องอื่นๆเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

8.3.1 การเก็บข้อมูลในงานวิจัยนี้ทำโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ค่อนข้างเป็นทางการและไม่มีความเป็นธรรมชาติมากนัก จึงอาจทำให้ไม่ได้ลักษณะภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้พูดในสถานการณ์การสื่อสารจริง ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการพูดคุยกับชาวต่างประเทศเพื่อทราบลักษณะภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการสื่อสารจริง

8.3.2 เนื่องจากข้อมูลที่ผู้วิจัยใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในสถานที่จริง จึงทำให้มีเสียงดังรบกวนและไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ในด้านเสียงได้อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยสังเกตว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะหลายประการที่แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน จึงเห็นว่าน่าจะมีการศึกษาลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงในสถานบันเทิงในด้านเสียง หรือด้านอื่นๆ เช่น กลวิธีการสื่อสาร หรืออวัจนภาษา เป็นต้น

8.3.3 ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะมีการศึกษาการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานในสถานบันเทิงเพศอื่นๆ ได้แก่ เพศชาย และเพศชายที่มีความแตกต่างทางเพศ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานเพศหญิงว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เนื่องจากผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้พูดคุยกับพนักงานเพศชายที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศจำนวนหนึ่ง และสังเกตว่าพนักงานเหล่านี้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าพนักงานเพศหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการออกเสียง

8.3.4 เนื่องจากตัวแปรที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาในงานวิจัยนี้มีเพียงตัวแปรเดียว คือ ประสบการณ์ในการทำงาน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานหญิงในสถานบันเทิงโดยพิจารณาจากตัวแปรอื่นๆ เช่น อายุ ระดับการศึกษา ภูมิภาค ฯลฯ ซึ่งอาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่น่าสนใจและแตกต่างออกไปได้

8.3.5 กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เป็นพนักงานหญิงที่ทำงานในสถานบันเทิงย่านพัฒนาพงศ์เท่านั้น หากมีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานในสถานบันเทิงในสถานที่อื่นๆ เช่น ซอยนานา ถนนสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยาว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากพนักงานในสถานบันเทิงย่านพัฒนาพงศ์หรือไม่ อย่างไรก็ตามจะทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับลักษณะภาษาอังกฤษของพนักงานในสถานบันเทิงที่ชัดเจนขึ้น

8.3.6 ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาที่สองอื่นๆของพนักงานในสถานบันเทิง เช่น ภาษาญี่ปุ่นของพนักงานหญิงในสถานบันเทิงย่านถนนรัชนิยะ กรุงเทพมหานคร เพื่อหาข้อสรุปว่าพัฒนาการในการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนผู้ใหญ่ชาวไทยมีลักษณะบางประการร่วมกันหรือไม่ อย่างไร

8.3.7 งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษที่พนักงานในสถานบันเทิงใช้พูดกับชาวต่างประเทศ จึงน่าจะมีการศึกษาลักษณะภาษาอังกฤษที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศใช้พูดกับพนักงานในสถานบันเทิงชาวไทยว่ามีโครงสร้างอย่างไร มีลักษณะสอดคล้องกับภาษาแบบง่าย (simplified register) หรือไม่ อย่างไรด้วย

8.3.8 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เป็นการเรียนรู้ในบริบทธรรมชาติ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางไวยากรณ์ของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาที่สองในบริบทธรรมชาติและบริบทชั้นเรียนเพื่อหาลักษณะร่วมของการการใช้ภาษาของผู้เรียนทั้ง 2 ประเภทซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระบบชั้นเรียนและต่อผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วยตัวเองต่อไป